

Arrest

nr. 81 519 van 22 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 20 september 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 18 september 2009 een eerste asielaanvraag in België in. Op 16 november 2009 werd deze asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk verklaard omdat verzoekster geen gevolg gegeven had aan een oproeping.

1.2. De verzoekende partij dient op 27 november 2009 een tweede asielaanvraag in. Op 24 augustus 2010 is het beroep tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire status van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 47 376.

1.3. Op 5 augustus 2011 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in. Op 20 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 05.08.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 05.10.2009 een eerste asielaanvraag indiende en zij hiervan geacht werd afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag gezien het feit dat zij geen gevolg gaf binnen de vijftien dagen zich aan te bieden. Overwegende dat betrokkene op 27.11.2009 een tweede asielaanvraag indiende die op 29.03.2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing “weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming kreeg. Overwegende dat op 26.08.2010 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 05.08.2011 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een fax van een verklaring inzake de arrestatie van de inwonenden van het huis van de betrokkene voorlegt. Overwegende dat betrokkene een fax van de aangifte die haar vader dd. 02.08 2011 deed inzake de verdwijning van zijn dochter. Overwegende dat bovenstaande faxen niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene verklaart dat het originele document inzake de arrestatie van de inwonenden van haar huis in het station gestolen zou geweest zijn Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet kan oordelen over documenten die er niet zijn Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze bij haar eerste aanvraag niet alles zou hebben durven vertellen uit schaamte en uit angst voor de politie. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze een relatie met haar vader zou gehad hebben. Overwegende dat betrokkene verklaard ze de relatie met haar (christelijke)vader zou beëindigd hebben toen ze haar vriend. een moslim. zou hebben leren kennen Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar vader woedend zou geworden zijn toen hij ontdekte dat de betrokkene zwanger zou zijn van haar vriend en toen met een gebroken fles in de rug van de betrokkene gekerfd zou hebben Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze vervolgens een verklaring zou gaan afleggen zijn bij de politie, maar dat de politie zou hebben laten uitschijnen dat ze hetzelfde met hen zou moeten doen met hen als met haar vader alvorens ze haar zouden willen helpen Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar vader hierop zelf een verklaring zou gaan afleggen zijn bij de politie en hierbij verklaart zou hebben dat de betrokkene gelogen zou hebben en dat zij en haar vriend criminelen zouden zijn Overwegende dat van iemand die haar land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat zij uit zichzelf alle relevante gegevens over haar vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt Overwegende dat betrokkene deze informatie al naar voor had kunnen brengen tijdens haar vorige asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze gevlucht zou zijn nadat haar partner overleden zou zijn in een ongeluk Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze niemand meer zou hebben in Nigeria Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar jongere zus, die in dezelfde situatie zou gezeten hebben als de betrokkene ook weggelopen zou zijn en de betrokkene niet zou weten waar ze zich zou bevinden Overwegende dat deze beweringen behoren tot de privésfeer van de betrokkene en dat dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming Overwegende dat de betrokkene een begeleidende brief van advocaat Peter JP L. dd 03 08 2011 voorlegt. Overwegende dat de advocaat in zijn brief stelt dat hij niet akkoord gaat met de beslissing van het CGVS inzake de kennis van de Islam van de betrokkene Overwegende dat betrokkene vrij was hiertegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beroep in te dienen binnen de wettelijk vastgelegde termijn en de RVV de negatieve beslissing van het CGVS in beroep bevestigde Overwegende dat de advocaat in zijn brief stelt dat de betrokkene na het overlijden van haar man niet over genoeg financiële middelen beschikt zou hebben om alleen te wonen en hierdoor noodgedwongen bij haar vader zou hebben moeten terugkeren

Overwegende dat deze problematiek er één is van materiële aard en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt Overwegende dat de advocaat in zijn brief stelt dat de originele stukken nog nagestuurd zullen worden Overwegende dat de loutere bewering dat er documenten onderweg zijn bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd Overwegende dat de advocaat van de betrokkene in zijn brief verwijst naar de UNHCR Guidelines on international Protection No 1' inzake gender related persecution Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs kan voorleggen dat de bovenstaande beweringen haar overkomen zouden zijn Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin ze ze had kunnen aanbrengen dat er wat haar betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel beschouwd kan worden voert verzoekster een schending aan van de "Schending van de wet, in het bijzonder: schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 juncto 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009; bevoegdheidsoverschrijding; schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het disproportionaliteitsbeginsel."

Verzoekster betoogt als volgt:

"(...) Verzoekende partij diende een nieuwe asielaanvraag in op basis van nieuwe elementen. Deze zijn nieuwe verklaringen gestaafd door nieuwe elementen.

In het bijzonder gaat het om bijkomende elementen die verzoekende partij met de nieuwe documenten kan staven: de relatie met haar christene vader die naast religieuze overwegingen ook uit jaloezie voor haar islamitische echtgenoot verzoekende partij mishandelde omdat hij zijn dochter met wie hij een relatie had kwietspeelde. De klacht die hij op zijn beurt neerlegde nadat verzoekende politie naar de politie was gestapt, wordt door verzoekende partij neergelegd.

Verzoekende partij kon uit schaamte deze elementen niet onmiddellijk zonder bewijzen vertellen. Zij heeft dit nu wel gedaan omdat zij dit gevoelige element nu ook kan hardmaken. Haar houding is niet onlogisch nadat zij na een eerste klacht bij de Nigeriaanse politie hierover niet werd geloofd.

De documenten kon zij gelet op de datum van sommige niet eerder tijdens de vorige asielprocedure voorleggen.

Zelfs "als kan worden aangenomen dat bewijselementen die de verzoekster ter ondersteuning van zijn eerste aanvraag had kunnen aanhalen, geen nieuwe gegevens uitmaken die de overheid verplichten om een nieuwe asielaanvraag in aanmerking te nemen, dan vormt het nieuwe bewijs van een vroegere omstandigheid toch een nieuw gegeven." (R.v.St. nr. 57384 van 5 januari 1996, Rev. dr. étr. 1996, 387, noot; R.v.St., <http://www.raadvst-consetat.be> (7januari 2000)).

De nieuwe documenten die gelet op hun datum evenmin eerder konden worden voorgelegd zijn daarom per definitie alleen al nieuwe documenten.

De bestreden beslissing steunt bijgevolg wat de beoordeling van deze nieuwe elementen betreft op niet deugdelijke motieven. Schending van de artikelen artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 juncto 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het UNHCR heeft in haar Guidelines on International Protection No. 1: Gender- Related Persecution Within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees van 7 mci 2002 (<http://www.unhcr.org/refworld/decid/3d36f1c64.html>) aangegeven dat er geen twijfel over bestaat dat verkrachting en andere vormen van geslachts—gerelateerd geweld, zoals bruidsschat—gerelateerd geweld, verminking van de vrouwelijke geslachtsdelen, huishoudelijk geweld, en mensenhandel, handelingen zijn die ernstige pijn en ernstig leed veroorzaken — zowel mentaal als fysiek — en die door zowel door overheids- en niet-overheidsactoren als vorm van vervolging worden gebruikt (vrije vertaling van: "There is no doubt that rape and other forms of

gender-related violence, such as dowry-related violence, female genital mutilation, domestic violence, and trafficking, are acts which inflict severe pain and suffering- both mental and physical — and which have been used as forms of persecution, whether perpetrated by State or private actors.”, p. 4).

A fortiori is het doodslaan van een dochter door een evangelist christen vader naar aanleiding van een huwelijk van zijn dochter met een moslim en het krijgen van kinderen met die moslim een vorm van geweld dat eveneens als vervolging moet gekwalificeerd worden.

Deze beoordeling ten gronde behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van uw diensten maar behoort tot de exclusieve beoordelingsbevoegdheid van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen.

Verwerende partij maakt uitdrukkelijk een toetsing aan de criteria van de conventie van Genève of artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980: “Overwegende dat deze beweringen behoren tot de privésfeer van de betrokkene en dat dergelijke elementen niet resorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming”.

Hierdoor overschrijdt verwerende partij haar bevoegdheid.

Rekening houdende met het voorgaande leidt de bestreden beslissing tot de miskennis van het recht op asiel van verzoekende partij in de zin van artikel 18 van het voormelde Handvest van van 7 december 2000.

De bestreden beslissing werd genomen zonder verzoekende partij te informeren dat zij ook de originele documenten moet voorleggen en haar zo de kans te geven deze te kunnen ontvangen en neerleggen. Hierdoor is de maatregel onzorgvuldig en disproportioneel omdat zij het grondrecht van asiel zonder kansen voor verzoekende partij ontkent. Minstens had verwerende partij aan verzoekende partij de kans moeten geven de vermelde documenten rekening houdende met de werkelijkheid binnen een redelijke tijd neer te leggen en bij gebreke de asielaanvraag te weigeren. Voorgaande houdt de schending in van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009; schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.3. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De

nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de Vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van dezelfde wet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is hij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100*).

In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat de commissaris-generaal deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021).

Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

2.3.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het kader van haar derde asielaanvraag de volgende nieuwe documenten neerlegde:

“1. Kopie (fax) van verklaring van arrestatie van inwonenden van huis betrokkene: betrokkene heeft in België een Nigeriaan ontmoet die naar Nigeria is gegaan om een verklaring te bekomen van de politie. De politie gaf dit attest waar in staat dat alle inwonenden van het huis van betrokkene gearresteerd werden. Op dat moment was betrokkene reeds in België - originele document was in het bezit van betrokkene, maar haar zak, met het betreffende document, werd in het station gestolen. nummer, datum en tekst onleesbaar (tekst staat vermeld in de brief van de advocaat)

2. Kopie (fax) van aangifte van vader bij rechtbank van Lagos State: vader is aangifte gaan doen van verdwijning van dochter + dd 02/08/2011, door rechtbank van Lagos State

3. 3 blz., begeleidende brief van advocaat: dd 03/08/2011”

2.3.2. De nieuwe elementen werden door verzoekster als volgt toegelicht:

“Bij de eerste aanvraag heb ik niet alles durven vertellen uit schaamte en uit schrik voor de politie. Ik had een relatie met mijn vader, maar op een dag weigerde ik nog in te gaan op zijn vraag, want ik had iemand leren kennen. Deze man was moslim en mijn vader wilde dit niet. Hij vroeg waarom ik een relatie zou aangaan met een moslim als ik mijn vader heb. Ik was echter zwanger van mijn vriend. Mijn vader werd woedend en kerfde met een gebroken fles in mijn rug. Ik heb hiervan nog steeds de littekens. Ik ben naar de politie gegaan om een verklaring af te leggen. De politie liet uitschijnen dat ik hetzelfde met hen moest doen als ik met mijn vader deed, opdat ze mij zouden helpen. Toen mijn vader de verklaring zag, is hij zelf ook een verklaring gaan afleggen bij de politie. Hij verklaarde dat ik gelogen had en liet een wapen aan de politie zien. Hij had verteld dat het wapen van mij en mijn vriend was en dat we criminelen waren.

Aangezien mijn man een tijdje later overleed in een auto-ongeluk, ben ik gevlucht uit Nigeria. Ik heb daar niemand meer. Ik heb ook een jongere zus, maar aangezien zij in dezelfde situatie zat als ik, is zij ook weggelopen. Ik weet niet waar ze zich nu bevindt.”

Waar verzoekster meent dat “documenten die gelet op hun datum evenmin eerder konden worden voorgelegd zijn daarom per definitie alleen al nieuwe documenten” en argumenteert dat de “beoordeling ten gronde behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van uw diensten maar behoort tot de exclusieve beoordelingsbevoegdheid van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatsloze(n)”; dat “Verwerende partij maakt uitdrukkelijk een toetsing aan de criteria van de conventie van Genève of artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980: “Overwegende dat deze beweringen behoren tot de privésfeer van de betrokkene en dat dergelijke elementen niet resorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming” en “Hierdoor overschrijdt verwerende partij haar bevoegdheid”, wijst de Raad erop dat het begrip “nieuw gegeven” niet inhoudt dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek –een onderzoek ten gronde– te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. De nieuwe neergelegde documenten en toelichtingen zijn weliswaar nieuw in de zin dat ze voor het eerst worden voorgelegd doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat ze niet van die aard zijn dat het de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake de vorige asielprocedure kunnen weerleggen, m.a.w. dat het geen ernstige aanwijzing vormt voor het aantonen van een gegronde vrees. Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blijk kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987). Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk worden bijgetreden waar zij de verwerende partij verwijt de toelichtingen inzake de nieuwe documenten die zij neerlegde en inzake de evolutie van haar problemen, in aanmerking te hebben genomen.

De gemachtigde van de staatssecretaris wijst er terecht op dat de verzoekende partij geen originele documenten neerlegt maar slechts “een fax van een verklaring inzake de arrestatie

van de inwonenden van het huis van de betrokkene" en "een fax van de aangifte die haar vader dd. 02.08 2011 deed inzake de verdwijning van zijn dochter" neerlegt, waarvan de "authenticiteit niet kan komen vast te staan" wat conform is met vaste rechtspraak van de Raad van State, dat faxen en fotokopieën gemakkelijk kunnen worden vervalst met allerhande knip- en plakwerk aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoeksters verwijt dat de verwerende partij nagelaten heeft haar "te informeren dat zij ook de originele documenten moet voorleggen en haar zo de kans te geven deze te kunnen ontvangen en neerleggen" mist grondslag nu uit het administratief dossier blijkt dat vanaf de eerste asielaanvraag meteen gewezen werd op het belang om haar asielmotieven te adstrueren "met alle bewijselementen waarover hij/zij beschikt", en verzoekster bij het indienen van de derde asielaanvraag zelf aangaf hiervan kennis te hebben nu ze slechts fotokopieën neerlegde en toelichtingen gaf waarom geen originele documenten konden worden aangebracht ("originele document was in het bezit van betrokkene, maar haar zak, met het betreffende document, werd in het station gestolen"). De Raad ziet overigens niet hoe verzoekster met dit argument de juistheid van de motieven van de bestreden beslissing kan betwisten. De verklaringen van verzoekster dat het originele document in haar bezit was, maar dat haar zak met het betreffende document, in het station werd gestolen, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekster verklaarde in het kader van haar tweede asielaanvraag dat zij Nigeria ontvluchtte omdat zij er omwille van haar huwelijk met een moslim, belaagd en met de dood bedreigd werd door haar vader, een evangelisch christen. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoeksters verklaringen op verschillende punten niet kunnen overtuigen "(i) een uiterst gebrekkige kennis vertoont betreffende de islam terwijl zij beweerde moslim te zijn geworden in het kader van haar huwelijk met een moslimman verscheidene jaren geleden (ii) verschillende malen tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de datum waarop zij zou zijn gehuwd met deze man (iii) zelfs niet in staat bleek op correcte wijze de naam van haar echtgenoten te reproduceren zoals vermeld bij de DVZ (iv) tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de datum waarop haar echtgenoot zou zijn overleden (v) de namen niet kon verstrekken van diens ouders" (RvV 24 augustus 2010, nr. 53 101). Aldus stelt de Raad vast dat verzoekster haar asielrelaas opnieuw manifest wijzigde in het kader van haar derde asielaanvraag. Waar verzoekster herhaalt dat zij "kon uit schaamte deze elementen niet onmiddellijk zonder bewijzen vertellen", stelt de bestreden beslissing in dit verband terecht dat van een asielzoeker "verwacht kan worden dat zij uit zichzelf alle relevante gegevens over haar vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt" te meer nu dit verzoekster haar derde asielaanvraag is en "betrokkene deze informatie al naar voor had kunnen brengen" bij de eerdere asielaanvragen.

Waar de bestreden beslissing verder tenslotte stelt dat de familiale en financiële motieven waar verzoekster op wijst geen nexus hebben met de Conventie van Genève noch met de bepalingen inzake de subsidiaire bescherming, weergegeven in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, beperkt verzoekster zich tot een theoretisch en algemeen betoog doch maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat verzoekster geen nieuwe elementen heeft voorgelegd die een ernstige aanwijzing kunnen vormen van een gegronde vrees of een reëel risico.

Aldus stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins onredelijk geoordeeld heeft dat uit de nieuwe stukken en verzoeksters toelichtingen geen ernstige aanwijzingen kunnen blijken voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De Raad merkt echter op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing.

2.5. Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de bestreden beslissing en de daaraan verbonden gevolgen. De beschouwingen van verzoekster betreffen de opportuniteit van de bestreden beslissing. Ook al mocht de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen daaromtrent een ander oordeel hebben, kan deze zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen. Uit wat voorafgaat blijkt dat niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Daarenboven laat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520), wat *in casu* niet blijkt.

2.6. Ten slotte voert verzoekster de schending aan van artikel 18 het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 dat luidt als volgt: *“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap”*. Verzoeksters uiterst summier betoog is in zoverre al ontvankelijk, geenszins gegrond nu noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan uit blijken dat verzoekster geen toegang had tot de asielprocedure. Integendeel verzoekster heeft tot driemaal toe asiel aangevraagd. Ze bleef zelf in gebreke bleef haar eerste asielprocedure zorgvuldig te volgen, haar tweede asielaanvraag werd ten gronde behandeld doch afgewezen en bij haar derde asielaanvraag werden, zoals hoger aangegeven, geen nieuwe gegevens aangebracht.

2.7. Er worden geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK